

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

¡Estan que mosseguen!

La història. Argentina, avui. Els personatges dels sis relats arriben a l'esclat d'una violència irreprimible a partir de situacions quotidianes: el cotxe que se t'endu la grua, la infidelitat, la prepotència en carretera...

La pel·lícula. Malgrat la cultura i la civilització (potser per això mateix), l'homo sapiens segueix essent un animal. Polític, afegia Aristòtil. A *El mono desnudo*, Desmond Morris ho va certificar per escrit. Ara el cineasta argentí Damián Szifron (Buenos Aires, 1975) ho esculpeix en imatges tan abruptes com divertides. Els sis contes posen de relleu els aspectes salvatges de la conducta humana i els seus impulsos agressius a partir de vells i insolubles conflictes: el fill contra els pares, el ciutadà contra la burocràcia, l'esperit de revenja, la prepotència en carretera, la corrupció social i, per adobar-ho, la infidelitat enmig la parafernàlia del sempre esperpèntic àpat de noces. I com qui no vol la cosa, l'ingenu salvatge Szifron juga amb les seves criatures com els déus olímpics ho feien amb els pobres mortals. Sardònic i càustic, vorejant, perillosament el purgatori de les bones intencions (el final de *Bombita* amb els presos aplaudint Ricardo Darín!), l'Szifron espavilat cola d'estrenquis un succulent repertori de *frikis* normals. Total: un completíssim menú de relats negres, negríssims, que dona un repàs sumari als compor-

taments de qualsevol fill de veïna. Mentre redacto aquesta crònica d'urgència, se'm planten davant la pantalla de l'ordinador aquelles telesèries mítiques: *La dimensió desconocida* i per damunt de tot, *Alfred Hitchcock presenta*. No obstant, Szifron s'ha sabut envoltar de la flor i nata de la indústria argentina de l'entreteniment: Ricardo Darín, Dario Grandinetti, Julieta Zylberberg, Oscar Martínez, Erica Rivas... I amb el Pedrito Almodóvar exercint d'Steven Spielberg manxec

Relatos salvajes

Director: Damián Szifron.
Intèrprets: Ricardo Darín,
Rita Cortese, Leonardo
Sbaraglia. Argentina-
Espanya, 2014. 122'. JC
Alpicat. 19 octubre.

en la producció.

El tema. Malgrat anar vestits, som micos.

La imatge. Els salvatges nuvis follant damunt el pastís de noces al banquet.

La frase. "La presó té molt mala premsa", deixa anar la cuinera del bar de carretera. Santiago Segura a *Torrente 5* mostra una rècula de gent fent cua per entrar a la presó. Misèria i companyia? Bufar cullera!

La recomanació. Qui suca pa en aquelles situacions de molt marro.